

Arrest

nr. 319 967 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 19 juli 2021, dient dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 april 2024.

1.3. Op 6 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 6 augustus 2024 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn. U volgt geen religie. U bent geboren in Qalawawijk, in de stad Sulaymaniya. Toen u twee jaar oud was, misschien in 2002, verhuisden u en uw familie naar Mamah Yarah-wijk. In 2012 verhuisden jullie vervolgens naar Qarga-wijk. Uw familie bevindt zich momenteel nog steeds in hetzelfde huis in Qarga.

In mei 2021 ontmoette u [K.], een vriendin van uw nicht [T.]. U was bij uw tante op bezoek, en zag haar even voordat [T.] en [K.] naar [T.]'s kamer gingen. U was op slag verliefd. Diezelfde avond belde u naar [T.] en vroeg haar of u kon kennismaken met [K.], en of [T.] uw telefoonnummer aan haar wou geven. [T.] vertelde dit aan [K.], en [K.] noteerde uw telefoonnummer. Twee dagen later belde [K.] u op. U zei dat u haar leuk vond en dat als zij u ook leuk vond, jullie misschien verder contact konden houden. [K.] zei echter dat ze bang was dat haar vader zou controleren met wie ze belde, en vroeg dus of jullie via een ander kanaal contact konden houden. Ze koos voor Snapchat, omdat Snapchat berichten niet bijhoudt. Hierna stuurden jullie constant berichten naar elkaar.

Twee weken na jullie eerste ontmoeting zag u haar opnieuw. Jullie spraken af bij [T.] thuis, wanneer zij alleen thuis was. Jullie babbelden met z'n drieën en na een uurtje vertrok u terug.

Drie weken later zagen u en [K.] elkaar opnieuw bij [T.] thuis. In de tussentijd hadden jullie elkaar liefdesberichten en af en toe seksueel getinte berichten gestuurd. Jullie zaten samen bij [T.], maar op een gegeven moment gingen jullie naar een andere kamer. U zei tegen [T.] dat jullie onder vier ogen met elkaar wilden praten. Op dat moment hadden jullie seksuele betrekkingen. Ook namen jullie enkele foto's terwijl jullie in elkaars armen lagen maar ook gedeeltelijk naakt waren. U nam de foto's met uw eigen gsm. Die avond vroeg [K.] u om de foto's naar haar door te sturen, hetgeen u deed via Snapchat. Ze zei dat ze de foto's ergens had opgeslagen, en wanneer u angstig reageerde en zei dat u bang was van haar vader, zei ze dat haar gsm privé was en dat haar vader hier niet in kon.

Een week later werd u gebeld door een man, u denkt door de vader van [K.], [D.Z.]. Hij was generaal ('amid') bij de Asayish (Koerdische inlichtingendienst), alsook lid van een grote partij in Koerdistan, en was dus een machtig man. Hij vroeg u wie u was, en zei dat u foto's met [K.] had genomen en dat hij u zou 'afmaken'. Hij begon te schelden, en u legde neer. Tien minuten later belde [T.] u, en zei dat de vader van [K.] bij hen was geweest met enkele foto's. Ze vroeg wat u en [K.] die dag hadden gedaan maar u antwoordde hier niet op. Ze zei dat u moest vluchten want dat haar vader hem uw adres had gegeven en dat hij onderweg was. Hierna zette u uw gsm uit en vertrok u, in minder dan tien minuten. Dit was op 17 juni 2021. U ging naar [M.], een vriend van u, die in Qanib- wijk woonde, en overnachtte hier. Diezelfde avond kreeg u nog twee telefoontjes van onbekende nummers. Hierdoor kreeg u zoveel schrik dat u uw gsm uitzette.

U heeft sinds het telefoontje van [D.Z.] geen contact meer met [K.] gehad.

Op 18 juni 2021 vertrok u naar Zakho. Diezelfde avond verliet u Zakho en vervolgens Irak. U reisde naar Turkije. Toen u in Istanbul was aangekomen, belde u naar uw vader. Uw vader vertelde u dat [D.Z.] en zijn mannen op de avond dat u het ouderlijk huis had verlaten, waren binnengevallen, en uit uw kamer uw computer en veel van uw spullen hadden meegenomen. [D.Z.] had gezegd dat hun zoon zijn dochter had verkracht, en dat dit niet zomaar zonder gevolgen zou blijven. Uw vader verweet u wel om wat u had gedaan maar zei dat hij u nog steeds steunde. Hij beval u te blijven waar u was, en zei dat hij zijn best zou doen om te bemiddelen.

Hierna nam uw vader contact op met twee advocaten en vroeg hen wat jullie konden doen. De advocaten zeiden uw vader echter dat [D.Z.] een machtig man was, dat ze wettelijk gezien niets tegen hem konden doen, en dat jullie moesten proberen te bemiddelen met hem. [D.Z.] wou echter absoluut geen gesprek aangaan.

Na vijf nachten vertrok u uit Turkije en reisde u via Italië, en enkele onbekende Europese landen, naar België, waar u op 19 juli 2021 aankwam, en diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming indiende.

Toen u onderweg was naar België, diende [D.Z.] een klacht tegen u in bij de Asayish, waarna ze naar uw vader belden om u voor een verhoor op te roepen. Op het einde van de vijfde maand of het begin van de zesde maand 2021 diende [D.Z.] een tweede klacht tegen u in. De autoriteiten belden hierna tweemaal naar uw familie en zeiden dat hun zoon bij hen moest komen. Ze stuurden tevens een aanhoudingsbevel. Ook stuurden ze aan het einde van de zesde maand van 2022 een brief. Toen u reeds in België was, viel [D.Z.] uw huis ook nog tweemaal binnen, eind november 2021 en in maart 2022. Hij dacht immers dat u nog in Koerdistan was.

Nadat hij zeker wist dat u niet meer in Koerdistan was, in augustus 2022, ging hij akkoord om met uw familie samen te zitten. Bemiddelaars langs zijn kant en uw ooms kwamen samen. [D.Z.] had ondertussen allerlei informatie verzameld van uw Facebookaccount "[S.]", hetgeen hij had gehackt. Hier postte u over religie, en dat u niet gelovig bent. Hij toonde dit aan uw familie. Uw ooms en vader wilden vanaf dat moment niks meer met u te maken hebben. U sprak nog eenmaal met uw moeder, waarbij ze u verweet dat u ongelovig was geworden, en zei dat uw familie u niet meer wilde helpen, en dat u dus best bleef waar u was. Daarna probeerde u nog naar hen te bellen, maar tevergeefs.

Bij terugkeer naar Irak vreest u dat [D.Z.] u zal vermoorden. Daarnaast vreest u uw ouders, familie en maatschappij omwille van uw andere ideeën.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originelen neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, en twee documenten van een advocaat en een juridisch adviseur. U legt tevens vier foto's neer van [D.Z.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen. Er dient vastgesteld dat uw verklaringen op zich allerminst weten te overtuigen.

Uw verklaringen over de oorzaak van de problemen, nl. uw verhouding met [K.], en de problemen zelf blijken immers vaag, niet-aannemelijk en zelfs inconsistent te zijn.

U verklaart dat u in mei 2021 [K.] ontmoette (CGVS, p. 4 & 10). U stelt dat u op dat moment op slag verliefd werd op haar (CGVS, p. 17). Uw verklaringen omtrent uw liefde voor [K.], zogenaamd uw grote liefde, zijn echter dermate oppervlakkig dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Gevraagd wat u dacht toen u haar de eerste keer zag, stelt u dat het gewoon liefde op het eerste gezicht was, dat u haar zag en haar wilde leren kennen (CGVS, p. 17). Echter, wanneer u wordt gevraagd wat er dan zo bijzonder aan haar was, antwoordt u dat u het zelf ook niet weet (CGVS, p. 17). Ook wanneer u wordt gevraagd wat u dan concreet zo aantrekkelijk aan haar vond, is het enige wat u kan zeggen dat ze een mooi, verlegen en rustig meisje was (CGVS, p. 17). Gevraagd om eens wat meer te vertellen over [K.], stelt u andermaal dat het een mooi, groot meisje was (CGVS, p. 13). Gevraagd om dan eens te vertellen wat u leuk vond aan haar, verklaart u opnieuw alleen dat ze een kalm, lief meisje was (CGVS, p. 14). Uw beschrijving van uw geliefde is wel bijzonder vaag en oppervlakkig. Dit doet al een eerste keer de wenkbrauwen fronsen.

U stelt dat u eerst verliefd was geworden omwille van haar uiterlijk, maar dat u haar daarna leerde kennen, en dat ze dezelfde overtuigingen had, en een ideologie die dicht bij de uwe aanleunde, en dat jullie liefde daardoor sterker werd (CGVS, p. 15). Gevraagd wat dan deze ideeën waren die jullie deelden, verklaart u dat u geen moslimjongen bent en hier niet in gelooft, en dat zij niet zo dacht, maar u wel ondersteunde en begreep (CGVS, p. 15). U stelt dat ze niet dezelfde gedachten had als u, maar u wel volledig steunde (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u dan bedoelde toen u zei dat jullie dezelfde ideologie deelden, stelt u dat jullie beiden vonden dat vrouwen gelijk zouden moeten zijn (CGVS, p. 15). Ook dit is een bijzonder mager antwoord om uw verliefdheid te motiveren.

Ook uw verklaringen omtrent uw betrekkingen met [K.], en de daaruit voortvloeiende problemen met haar familie, zijn volstrekt onlogisch en incoherent.

U verklaart immers dat [K.] altijd in het oog werd gehouden door de bewakers van haar vader (CGVS, p. 14). Zij volgden haar altijd, zodat ze nergens naartoe zou gaan en veilig zou blijven (CGVS, p. 15). In dit opzicht is het merkwaardig dat zij erin zou slagen om een geheime relatie met u te hebben, en is het nog vreemder dat jullie konden afspreken zonder medeweten van [K.]'s vader en/of diens bewakers. Dit alles raakt kan noch

wal. Hiernaar gevraagd, stelt u plots dat wanneer jullie overdag afspraken, de bewakers bij haar vader bleven, ze volgden altijd haar vader (CGVS, p. 26). Het lijkt erop dat u uw antwoorden wijzigt al naargelang de vraagstelling. Hoe dan ook, dat de bewakers [K.] overdag niet in het oog hielden staat haaks op uw eerdere verklaring dat [K.] zelf door de bewakers altijd werd gevolgd.

Dan nog, dat jullie afspraken in de woning van [K.]'s vriendin (uw nicht), en terwijl die vriendin aldaar aanwezig was, een andere kamer opzochten om seksuele betrekkingen te hebben, tart elke verbeelding. Niet alleen namen jullie het risico dat [K.] buiten het huwelijk zwanger kon worden - een gegeven dat reeds voor enorm vele problemen zou kunnen zorgen binnen de Koerdische familiale en maatschappelijke context - maar bovendien kon niet worden uitgesloten dat jullie werden betrapt, door [T.] (uw nicht), of haar familie of iemand van [K.]'s familie en/of bewakers. Jullie gedrag was dusdanig onvoorzichtig en roekeloos dat hieraan zo goed als geen geloof kan worden gehecht. Bovendien kan moeilijk worden geloofd dat [T.] jullie zomaar een kamer ter beschikking zou stellen opdat jullie zich konden afzonderen en betrekkingen hebben.

U verklaart dat u en [K.] op dat intieme moment foto's namen met uw GSM en waarop jullie halfnaakt in elkaars armen lagen (CGVS, p. 20-21). Ook dit gegeven kan nauwelijks ernstig worden genomen. Zo is het al merkwaardig is dat u niet met zekerheid kan zeggen over hoeveel foto's het dan in concreto ging (CGVS, p. 22). U stelt dat u denkt dat het vier foto's waren, maar bent hier niet zeker van (CGVS, p. 22). Gelet op de belangrijke rol die deze foto's spelen in het vervolg van uw asielrelaas, is het niet geloofwaardig dat u niet eens met zekerheid zou kunnen zeggen hoeveel foto's u heeft genomen en doorgestuurd naar [K.]. Gevraagd waarom jullie dit deden, stelt u dat [K.] dit vroeg als herinnering aan jullie eerste ontmoeting als koppel (CGVS, p. 21). Dit betreft wel een zeer riskant gedrag, gelet op het noodzakelijke heimelijke karakter van jullie ontmoetingen. Maar er is meer, u zou de foto's met uw toestel hebben genomen en deze op uitdrukkelijke vraag van uw geliefde later die avond naar [K.] via Snapchat hebben doorgestuurd (CGVS, p. 21). Ook dit element valt bezwaarlijk geloofwaardig te worden genoemd. Zo gaf u eerst aan dat [K.], net uit angst voor de controledrang van haar vader, u bij jullie eerste telefonische contact vroeg om het kanaal van de telefoon (GSM) niet te gebruiken. Dat zij dan enige tijd later elke voorzichtigheid zou laten varen en zelf aan u zou vragen om de naaktfoto's door te sturen; zij deze bovendien zou hebben opgeslagen op Snapchat - een communicatiekanaal dat zij zelf voorstelde omdat daarop standaard de berichten niet worden bijgehouden -, tart elke verbeelding (CGVS, p. 21). Toen u haar zou hebben gezegd dat u bang was van haar vader, zei ze simpelweg dat haar GSM privé was en dat haar vader hier niet zou inkijken (CGVS, p. 21). Dit alles is dan wel in volledige tegenspraak met haar allereerste reactie dat zij zelfs al schrik had van het idee dat haar vader jullie telefoontjes op haar toestel zou kunnen achterhalen (CGVS, p. 18 & 20-21). U legt hier jullie contacten, via welk kanaal ook, duidelijk incoherente verklaringen af, wat de oprechtheid van uw relaas verder ondermijnt. Gevraagd of u [K.] nog vroeg om de foto's te verwijderen, antwoordt u dat u dit de eerste dag vroeg maar dat ze u verzekerde dat er niemand in haar gsm kon kijken, en dat u was gerust gesteld (CGVS, p. 21). Ook deze uitspraak kan maar weinig overtuigen, gezien het ontielijke risico dat jullie namen. Bovendien is het evenzeer merkwaardig dat u stelt dat u zelf ook de foto's nog op uw gsm had staan, nl. tot wanneer u in Turkije aankwam, waar uw gsm door de smokkelaar werd afgenomen (CGVS, p. 22). Ook u leek dus niet bezorgd dat iemand deze intieme foto's zou zien of zou kunnen bemachtigen. De wijze waarop u uw verhaal schetst, kan hoegenaamd niet overtuigen.

Dient te worden opgemerkt dat het ook bevreemdend is dat u verklaart dat u uw vriend [M.] op de hoogte had gebracht van uw relatie met [K.] (CGVS, p. 11 & 18). Ook dit getuigt van weinig discretie en voorzichtigheid in jullie hoofde.

Gevraagd wat dan jullie concrete plan voor de toekomst was, stelt u dat jullie hadden besloten om te trouwen, en dat u aan het wachten was op het juiste moment om haar hand te vragen (CGVS, p. 19-20). Gevraagd wat volgens jou dan het juiste moment kon zijn, antwoordt u dat u bedoelde dat u de juiste manier wou vinden om haar ten huwelijk te vragen en haar ondertussen ook beter wou leren kennen (CGVS, p. 20). Opnieuw is uw relaas bijzonder vaag en maakt u uw relatie met [K.] totaal niet aannemelijk. U bent overigens ook niet in staat om enig aandenken, of eventueel een foto van [K.], ter staving van uw relaas neer te leggen.

Tevens is het enorm frappant dat u verklaart dat u na het telefoontje van [K.]'s vader, niet meer heeft geprobeerd [K.] te contacteren (CGVS, p. 22-23, 25-26). Gevraagd of u dan niet wilde weten wat er met haar was gebeurd, antwoordt u dat u nog contact had met uw eigen familie, u wist dat ze haar nog niet hadden vermoord, maar dat u nu geen contact met haar meer durft opnemen omdat u vreest voor uw eigen leven (CGVS, p. 26). Ook deze verklaringen zijn veelzeggend aangezien u duidelijk weinig ongerustheid aan de dag legt aangaande het lot van uw geliefde. Indien haar vader dusdanig woedend naar u toe zou hebben gereageerd, moet zijn reactie naar zijn dochter toe minstens even fel zijn geweest, zo niet nog erger. Binnen de Koerdische traditie is het niet uitgesloten dat [K.] een dergelijke misstap met haar leven zou moeten bekopen en zij het slachtoffer zou worden van eremoord. Deze gedachte deert u blijkbaar niet aangezien u weinig tot geen initiatief heeft genomen om, eventueel via derden, iets te weten te komen over het actuele lot

van [K.]. Dat u enkel bezig was met uw eigen situatie, zonder daarbij nog aan uw geliefde te denken, is veelzeggend en doet verder twijfelen aan de oprechtheid van uw relaas.

Verder is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakte van een aanhoudingsbevel ten aanzien van u dat aan uw familie werd gericht, maar dat u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS met geen woord over heeft gerept (CGVS-vragenlijst, vraag 2 & 5). Slechts wanneer u hiernaar expliciet wordt gevraagd, verklaart u dat [D.Z.] inderdaad een klacht bij de Asayish heeft ingediend tegen u (CGVS, p. 26-27). Dat u dit echter niet spontaan vermeldt, en zich pas herinnert als u daar wordt op gewezen, doet andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen hecht het CGVS niet het minste geloof aan uw zogenaamde 'verboden' relatie met [K.] en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid met haar vader.

Wat anderzijds uw vrees betreft dat u omwille van uw anti-moslimgedachtengoed zal worden vervolgd, kan ook dat aspect van uw relaas niet overtuigen. U verklaart op het CGVS dat u geen religie volgt (CGVS, p. 6). Bovendien bent u tegen het dagdagelijks gedrag dat de moslimregels voorschrijven (CGVS, p. 15). U groeide op in een moslimgezin, maar vanaf uw vijftien jaar besepte u dat u het niet eerlijk vond dat als u niet gelooft, u als ongelovige wordt beschouwd, en dat hier de doodstraf op staat (CGVS, p. 15). U vindt gewoon dat iedereen vrij is om een eigen mening te hebben (CGVS, p. 15). Bovendien irriteerde het u dat er een groot verschil was tussen man en vrouw (CGVS, p. 15). Vrouwen hebben immers geen rechten in de Islamitische religie, en u woont in een cultuur waar religie zeer veel te zeggen heeft en zelfs tot de doodstraf kan leiden (CGVS, p. 15).

Vooreerst moet in dit verband worden opgemerkt dat u bij aanvang van de procedure, nl. bij de DVZ, nog stelde dat u bent geboren als moslim, doch aangaf de islam zelf niet meer te praktiseren (zie vragenlijst DVZ, vraag 9). Op het CGVS stelt u niet in de islam te geloven (CGVS, p. 15). Dit zijn twee verschillende zaken. Immers, het niet-praktiseren van de islam kan niet per definitie worden gelijkgesteld aan een anti-islam-gedachtengoed of het afvallig zijn van uw geloof en/of het niet-geloven. Uit uw relaas blijkt dat u zelf geen duidelijke verklaringen hierover aflegt en twee verschillende zaken door elkaar haalt, nl. het niet-praktiseren versus het niet-geloven, wat toch al enige twijfels doet rijzen bij uw verklaringen. Ook uw motivatie om zgn. tegen de islam te zijn, komt bijzonder vaag en algemeen over. U komt in dit verband niet verder dan te stellen dat u vrijheid van mening wil en dat er binnen de islam een groot verschil is tussen vrouwen en mannen. Dit betreffen dusdanig algemene antwoorden, die geenszins getuigen van een goed doordachte mening. Elke geloofsverandering, en dus ook het niet-geloven, wordt ingegeven door een diepe en innerlijke overtuiging en betreft een zorgvuldige en innerlijke afweging om niet langer voor een bepaald geloof, in casu de islam, te kiezen of niet langer dit geloof te belijden. Uit uw verklaringen kan geenszins een dergelijke weloverwogen motivatie en/of overtuiging worden afgeleid (CGVS, p. 15).

Hoe dan ook, gevraagd of u ooit uw mening over de islam heeft gedeeld met uw familie, antwoordt u van niet, soms probeerde u wel uw mening te uiten maar dan werd u gewoon vernederd. U spreekt ook hier in algemeenheden zonder dit in concreto te kunnen toelichten (CGVS, p. 15-16). Sinds 2019 begon u wel op een vals Facebookaccount uw ideeën te posten (CGVS, p. 16). Gevraagd of het niet riskant was om dit in Irak/Koerdistan te doen, stelt u dat niemand wist dat u achter het account zat, omdat er geen foto's of gegevens van u opstonden (CGVS, p. 16). Echter, een Facebookaccount moet altijd gekoppeld worden aan een persoonlijk emailadres of telefoonnummer. Hiernaar gevraagd, stelt u dat u een telefoonnummer opgaf, maar dit verborg, zodat niemand het telefoonnummer kon achterhalen (CGVS, p. 16). Van het bestaan van dit account legt u echter geen enkel begin van bewijs neer. De vraag dringt zich dan ook op welke manier men in Irak dan een verband zou hebben kunnen leggen tussen uzelf en het account, gesteld dat dit door bepaalde personen zou zijn bekeken.

U stelt in dit verband dat uw familie op de hoogte is geraakt van uw overtuiging omdat [D.Z.] uw Facebookaccount zou hebben gehackt, en de posts die u hier had gepubliceerd aan uw familie zou hebben getoond (CGVS, p. 12). Hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht, niet in het minst omdat - zoals hierboven uiteengezet - al geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met [D.Z.] op basis van uw verboden en intieme relatie met diens dochter. Zo verklaarde u dat [D.] op de GSM van zijn dochter jullie naaktfoto's had gevonden, waarna hij jullie huis is binnengevallen en uw computer zou hebben meegenomen - waarop dan het account te vinden was (CGVS, p. 12 & 24-25). Aan deze gebeurtenissen kan dan ook geen geloof worden gehecht. Bovendien legt u, zoals reeds aangegeven, geen enkel begin van bewijs neer omtrent het bestaan van het anonieme Facebookaccount en/of de posts die u hierop zou hebben gepubliceerd. U verklaart dat u, sinds uw vertrek uit Irak, het account niet meer gebruikt heeft, en dat u hier in België probeerde erop in te loggen maar dat dit niet lukte, omdat het account niet meer bestond, en omdat u het wachtwoord niet meer wist (CGVS, p. 24-25). Deze uitleg kan niet volstaan. Men kan immers verwachten dat u zich het wachtwoord van een dergelijk belangrijk en risicovol profiel wel zou blijven herinneren, al was

het maar om de veiligheid ervan te waarborgen. U verklaart dat u sinds augustus 2022 hierdoor geen contact meer heeft met uw familie; een element dat in het licht van bovenstaande evenmin oprecht wordt geacht (CGVS, p. 8).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtelementen waarop u uw asielverzoek steunt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bewijzen hooguit uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing momenteel niet wordt betwist.

Wat de documenten van uw advocaat en een juridisch adviseur betreffen (dd. 17 en 18 april 2024), dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven is het duidelijk dat beide stukken ter uwen behoeven werden geschreven en een sterk gesolliciteerd karkater vertonen. Of de opstellers van beide stukken ook werkelijk het ambt van advocaat en van juridisch adviseur uitoefenen, toont u evenmin aan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten afkomstig uit Irak slechts een relatieve bewijswaarde hebben omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Dient daaraan toegevoegd dat uit de inhoud van de stukken blijkt dat uw familie reeds contact zou hebben gehad met een advocaat en juridisch adviseur op respectievelijk 20 en 23 mei 2021 (zie administratief dossier). Echter, verklaarde u pas op 17 juni 2021 door de vader van [K.] te zijn opgebeld (CGVS, p. 9 & 22). De logica van uw verhaal is hierdoor volledig zoek. Daar dient nog te worden aan toegevoegd dat, niettegenstaande beide stukken handelen over zaken die in 2021 hebben plaatsgevonden, de documenten pas werden opgesteld in april 2024, nl. 4 tot 5 dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Opnieuw bevestigt dit het gesolliciteerde karakter van de documenten.

De foto's van de man waarvan u beweert dat het [D.Z.] is, tonen geenszins de identiteit van deze persoon aan, noch dat het wel degelijk de vader van uw beweerde vriendin betreft; laat staan dat uit deze foto's zou kunnen blijken dat u deze persoon dient te vrezen.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is

binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de **COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat tijdens de verslagperiode op hetzelfde niveau bleef als in de periode 2019-2021. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers. De impact van de terroristische organisatie op de veiligheidssituatie liep in vergelijking met de vorige verslagperiode verder terug.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaardde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van [M.] Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling die een volledig jaar had geduurd kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Tijdens de verslagperiode heeft de VS verder ingezet op een terugtrekking van haar grondtroepen in Irak. Deze aftocht werd tegen eind 2021 afgesloten, maar betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulejmaniyah te worden beoordeeld.

De noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig – vormen samen de Koerdische Autonome Regio (KAR) en staan formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG).

Op 25 september 2017 hield de KRG een onafhankelijkheidsreferendum waarbij de absolute meerderheid van de kiezers zich voor de Koerdische onafhankelijkheid uitsprak. Het referendum zorgde voor een conflict tussen de Iraakse centrale overheid en de KRG, waarbij de Iraakse centrale overheid het referendum ongrondwettelijk verklaarde en de Koerdische gebieden tijdelijk isoleerde van de buitenwereld. Tegelijk werden de aanwezig Koerdische troepen door het Iraakse leger en de PMF verdreven uit Kirkuk en grote delen van de zogenaamde betwiste gebieden, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. De KAR belandde als gevolg van het referendum in een politieke en diepe economische crisis. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten bepaalt.

De voorbije jaren waren er in de KAR herhaaldelijk protesten over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het aantal burgerslachtoffers bleef bovendien zeer beperkt.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden de afgelopen jaren verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiitische milities omwille van de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Na de bijna volledige militaire afbouw van de VS en de internationale coalitie in Irak bleven pro-Iraanse milities aanslagen plegen op transporten voor westerse bedrijven en overheden. Op 13 maart 2022 vuurden de Iraanse Revolutionaire Wacht een twaalfstal ballistische raketten af op Erbil waarbij het Amerikaans consulaat werd geraakt. Doorgaans vallen er geen slachtoffers bij deze aanvallen.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI Kurdistan Democratic Party of Iran (KDPI) en PJAK Kurdistan Free Life Party (PJAK), opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. De artillerieaanvallen leiden tot ontheemding binnen de getroffen regio's. In 2022 werden de aanvallen verder gezet en eisten ze eveneens een aantal burgerslachtoffers. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR.

Crimineel geweld, zoals ontvoeringen, moorden en overvallen, komen frequent voor in de KAR.

De voornaamste inbreuk op de veiligheid van burgers in de KAR vormen de Turkse (lucht-)aanvallen op doelen van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op doelwitten van de in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. De Turkse luchtmacht voerde talrijke aanvallen uit op stellingen van de PKK en ook op de grond kwam het tot gevechten tussen de Koerdische guerrilla en de Turkse landmacht. De Turkse strijdkrachten hebben militaire bases gebouwd op bergtoppen en – ketens en een netwerk van wegen aangelegd om de bases en Turks grondgebied met elkaar te verbinden en de controle over de bezette gebieden te versterken. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

In de KAR vonden in de periode van januari 2022 tot februari 2023 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten plaats, voor het overgrote deel in het kader van het Turkse offensief in het noordelijk grensgebied. De strijdende partijen rapporteerden tevens aanzienlijk aantallen slachtoffers onder hun tegenstanders. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, alsook het aantal burgers dat hierbij omkwam, was evenwel relatief laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De drie provincies van de KAR tellen samen meer dan 600.000 IDP's en staan in de top vier van de provincies die het hoogste aantal IDP's opvangen. IDP's afkomstig uit de provincies Erbil en Dohuk zijn grotendeels teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Er werden geen IDP's geregistreerd afkomstig uit de provincie Suleimaniyah.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Suleymaniyah, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in de provincie Suleymaniyah (en Halabja) thans geenszins van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Suleymaniyah (en Halabja), in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 57/7, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk doorleefde en gedetailleerde antwoorden verstrekt heeft over K., haar leefwereld, haar familie en hun liefde voor elkaar en dat die ten onrechte bestempeld worden als oppervlakkig en ongeloofwaardig. Hij stelt met precisie geantwoord te hebben op de vragen over K. haar persoon en haar familie en meent dat hiermee op geen enkele manier rekening gehouden werd. Hij verwijt de commissaris-generaal zich te beperken tot een selectieve analyse van bepaalde antwoorden op vragen van

subjectieve aard, die slechts een beperkt onderdeel uitmaken van de vragen die betrekking hadden op de persoon, familie, achtergrond en ideeën van K.. Hij benadrukt uitgelegd te hebben dat het liefde op het eerste gezicht was, meent dat dit vaak niet te duiden valt en voegt toe dat hij niet weet wat hij meer kon zeggen dan dat hij haar mooi vond met haar lange haren, lange gestalte en met haar lieve en verlegen blik. Volgens hem kennen de gestelde vragen een bijzonder subjectief karakter, die niet vatbaar zijn voor een objectieve oordeelsvorming, te meer nu de overige vragen niet in rekening gebracht werden. Hij werpt op dat hij wel degelijk een accuraat beeld kon scheppen van zijn geliefde, haar achtergrond, haar leefomgeving en zijn liefde voor haar.

De commissaris-generaal hecht volgens hem ten onrechte geen geloof aan de afspraken met K. in het huis van T., zijn nicht en schoolvriendin en overbuurmeisje van K.. Hij voert aan dat hij duidelijk heeft verklaard dat het de bewakers waren van de vader van K. en dat het dus niet correct is waar toegelicht wordt dat K. altijd in het oog gehouden werd. Hij zou op figuurlijke wijze gesteld hebben dat de ogen constant op haar gericht waren, maar preciseert dat zij niet altijd letterlijk en overal gevolgd werd en dat zij wel degelijk haar schoolvriendin, die tegenover haar woonde, alleen mocht bezoeken. Dit vindt volgens hem bevestiging in zijn vrij relaas. Hij benadrukt dat hij heeft uitgelegd dat K. zelfstandig naar haar buurmeisje mocht gaan en dat zij zich hiervoor niet diende te laten vergezellen van haar familie. Bijgevolg was er geen controle bij het huis van de tante. Hij verwijt de commissaris-generaal de verkeerde conclusies getrokken te hebben en de vragen niet op een open manier gesteld te hebben.

Dat hij en K. een roekeloos en onvoorzichtig gedrag vertoonden met betrekking tot hun seksuele betrekkingen, maakt volgens hem zijn relaas niet ongeloofwaardig. Hij preciseert dat het risico om betrapt te worden allerminst reëel was, nu hij wist dat de vader van K. op dat moment op school was en dat de tante met het broertje bij zijn eigen thuis was. Omdat hun seksuele betrekkingen niet gepland waren, is K. na afloop beginnen huilen omdat zij angst had ontmaagd te zijn. Hij benadrukt dat er verschillende technieken zijn om niet zwanger te geraken, waardoor hij het niet gepast vindt dat de commissaris-generaal spreekt van een kans op zwangerschap.

Hij legt vervolgens uit dat zij foto's gemaakt hebben wanneer zij in elkaars armen lagen als aandelen aan hun eerste echte moment samen en wijst erop dat het gaat om twee jongeren die mekaar niet gemakkelijk konden zien. Het is absurd om hem te verwijten niet te weten hoeveel foto's er werden getrokken, nu hij aangaf drie of vier. Hij legt uit dat hij zijn vriend M. pas had ingelicht over zijn relatie na de problemen met de vader van K., waardoor het niet juist is te oordelen dat dit getuigt van weinig discretie.

Hij benadrukt dat hij en K. nog geen echte toekomstplannen hadden, maar dat hij wist dat hij met haar zou huwen. Hij legt uit dat ze elkaar nog niet lang kenden en huidig scenario niet hadden verwacht, waardoor zij de kans niet gekregen hebben om hun toekomstperspectieven door te spreken.

Hij betoogt dat hij geïnformeerd heeft naar K. toen hij nog in contact stond met zijn familie en dat bleek dat zij toen nog in leven was. Omdat hij nadien problemen kreeg met zijn eigen familie en die zijn telefoontjes niet langer beantwoordde, kon hij geen verder nieuws bekomen van K.. Hij stelt zich de vraag wie hij had moeten bellen zonder zelf risico's te nemen.

Vervolgens verwijt hij de commissaris-generaal de bewijskracht van zijn documenten miskend te hebben. Hij wijst erop dat er geen valsheid wordt weerhouden zodat zijn stukken niet kunnen geweerd worden om die reden. Een verwijzing naar een gebrek aan geloofwaardigheid volstaat volgens hem allerminst. Het is volgens hem niet omdat hij aan zijn advocaat vroeg om naar waarheid een document op te maken en het aldus gaat om een gesolliciteerd stuk, dat het ook vals zou zijn. De incongruentie met betrekking tot de data betreft volgens hem een missing. Hij kaart aan dat de juridische documenten inhoudelijk nergens toegelicht worden en het minstens onduidelijk is op welke wijze ze in de beoordeling werden betrokken. Hij voegt in dit verband toe dat hij belangrijke informatie kon verstrekken over de vader van K. en diens hoge functie binnen Asayesh als amid, generaal. Tevens was hij lid van de machtige partij in Koerdistan, namelijk Yeketi Nistimaniy Koerdistan (PUK). Hij verwijst naar de foto's van de vader van K., samen met belangrijke leden van de partij, namelijk stamleider M.S., en S.J., het hoofd van één van de grote eenheden van de Peshmerga. Daarnaast legt hij een foto neer van de vader samen met het hoofd van de staatsveiligheid. Hij verwijt de commissaris-generaal alles van tafel te vegen, zonder een afdoende motivering. Hij benadrukt dat hij het profiel van de vader van K. als generaal en diens banden met machtige personen binnen de Koerdische Yeketi Nistimaniy alsook binnen de machtige stam waartoe hij behoorde van Magmud Singani, in detail heeft uiteengezet.

Verder stipt hij aan dat er sprake is van een onherstelbare breuk tussen hem en zijn familie nadat zij kennis namen van zijn posts onder het account S. over de islam. Dit account zou niet meer actief zijn omdat het gehackt werd door de vader van K. nadat die zijn huis was binnengevallen en de computer en andere spullen had meegenomen. Het feit dat hij niet religieus is en hij problemen heeft veroorzaakt, betekent dat hij niet langer kan terugvallen op een familiaal netwerk in Irak. Tezelfdertijd zou hij een verhoogd risico lopen

gearresteerd te worden door Asayesh gelet op het aanhoudingsbevel. In tegenstelling tot de familie van K., kan hij zich niet beroepen op bescherming bij gebrek aan een stam of banden met machtige politieke partijen.

Hij besluit dat er wel degelijk een verhoogd risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Irak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 5 december 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022 ;
- COI *Focus Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- COI *Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR)* van 28 september 2023;
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vrees is tweeledig. Enerzijds vreest verzoeker gedood te worden door de familie van K., met wie hij een geheime relatie onderhield en seksuele betrekkingen had en anderzijds vreest hij zijn ouders, familie en de Iraakse maatschappij omwille van zijn anti-moslimgedachtegoed die niet strookt met de traditionele normen en waarden van de islam.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen over zijn liefde voor K., gezien (a) zijn beschrijving van zijn geliefde bijzonder vaag en oppervlakkig is; (b) hij slechts bijzonder mager kan antwoorden op vragen omtrent de ideeën die zij volgens hem samen deelden; (c) hij vage verklaringen aflegt over het moment dat hij om haar hand wilde vragen; (d) hij niet in staat is om enig aandenken of eventueel een foto van K. ter staving van zijn relaas neer te leggen;
- ii) Verzoekers verklaringen omtrent zijn betrekkingen met K. en de daaruit voortvloeiende problemen met haar familie zijn volstrekt onlogisch en incoherent nu (a) het merkwaardig is dat K. erin zou slagen om een geheime relatie met hem te onderhouden, terwijl zij altijd in het oog gehouden werd door de bewakers van haar vader; (b) het alle verbeelding tart dat hij en K. dusdanig roekeloos en onvoorzichtig waren dat zij in de woning van zijn nicht, die aldaar aanwezig was, een andere kamer opzochten om seksuele betrekkingen te hebben; (c) het, gelet op het noodzakelijke heimelijke karakter van hun ontmoetingen, niet geloofwaardig is dat hij en K. intieme foto's namen met zijn gsm en zij deze vervolgens doorstuurden en opsloegen; (d) het bevreemdend is dat hij zijn vriend M. op de hoogte had gebracht van zijn relatie met K., gelet op de discretie en voorzichtigheid die verwacht kon worden in deze situatie; (e) het frappant is dat hij na het telefoontje van de vader van K. niet meer geprobeerd heeft om haar te contacteren; (f) hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet spontaan melding maakt van het aanhoudingsbevel dat jegens hem aan zijn familie gericht werd;
- iii) Verzoekers vrees dat hij omwille van zijn anti-moslimgedachtegoed vervolgd zal worden, kan niet overtuigen daar (a) hij het niet-praktiseren van de islam versus het niet-geloven doorheen zijn verklaringen door elkaar haalt; (b) zijn antwoorden aangaande zijn motivatie om tegen de islam te zijn dusdanig algemeen zijn dat zij geenszins getuigen van een goed doordachte mening; (c) niet *in concreto* kan toelichten hoe hij zijn mening over de islam deelde met zijn familie; (d) het niet duidelijk is op welke manier men in Irak een verband zou hebben kunnen leggen tussen hem en het valse Facebookaccount waar hij naar eigen zeggen ideeën op gepost had; (e) er geen geloof gehecht kan worden aan de bewering dat D.Z. zijn Facebookaccount zou hebben gehackt en de berichten die hij gepubliceerd had aan zijn familie zou hebben getoond, gezien hij zijn beweerde problemen met D.Z. op basis van de verboden en intieme relatie met diens dochter niet aannemelijk maakt en hij geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent het bestaan van het anonieme Facebookaccount en/of de posts die hij hierop zou hebben gepubliceerd;
- iv) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen nu (a) zijn identiteitskaart en rijbewijzen hoogstens zijn identiteit en herkomst bewijzen, die in de beslissing niet betwist worden; (b) de documenten van zijn advocaat en zijn juridisch adviseur zijn relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken, zij duidelijk ter zijnen behoeven geschreven werden en een sterk gesolliciteerd karakter vertonen, hij niet aantoonde of de opstellers van beide stukken ook werkelijk het ambt van advocaat en juridisch adviseur uitoefenen, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat alle soorten Iraakse documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben omwille van de corruptie in het land, uit de inhoud van de stukken blijkt dat zijn familie reeds contact hadden met de advocaat en juridisch adviseur vóór het telefoontje van D.Z., de documenten pas werden opgesteld in april 2024, terwijl beide stukken handelen over zaken die in 2021 hebben plaatsgevonden; (c) de foto's van de man waarvan hij beweert dat het D.Z. is, geenszins de identiteit van deze persoon aantonen, noch dat het wel degelijk de vader van zijn beweerde vriendin betreft; laat staan dat uit deze foto's zou kunnen blijken dat hij deze persoon dient te vrezen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Irak heeft verlaten omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3. Rekening houdend met verzoekers gebrekkige kennis over K. en de vage verklaringen aangaande hun relatie, heeft hij allerm minst aangetoond een diepgaande en serieuze relatie met haar gehad te hebben. Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij omwille van die relatie gekend zou hebben.

4.3.3.1. Vooreerst zijn verzoekers beschrijvingen van K. en hun liefde voor elkaar dusdanig vaag en beperkt dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Gevraagd om wat meer te vertellen over K., antwoordt verzoeker simpelweg dat zij een groot, mooi meisje was en dat hij veel van haar hield (NPO, p. 13). Op de vraag wat hij dan precies leuk aan haar vond, antwoordt hij louter dat zij een kalm, lief meisje was en herhaalt hij dat hij op slag verliefd was (NPO, p. 14). Wanneer de *protection officer* hier dieper op ingaat en vraagt wat hij dacht bij hun eerste ontmoeting, geeft verzoeker wederom aan dat het liefde op het eerste gezicht was en dat hij het mooie, rustige meisje verder wilde leren kennen. Vervolgens gevraagd wat er dan zo bijzonder aan haar was, stelt verzoeker dat hij het zelf ook niet weet, maar dat hij ervan overtuigd was dat hij haar wilde leren kennen. Hoewel de *protection officer* nog een aantal keer polst naar wat hij dan precies zo aantrekkelijk vond aan haar, komt hij niet veel verder dan dat hij dit niet weet en dat zij een mooi, verlegen en rustig meisje was, die zijn aandacht getrokken heeft (NPO, p. 17). Verzoeker zet in zijn verzoekschrift weliswaar uitgebreid de redenen uiteen waarom hij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal en verwijst hiervoor naar de notities van het persoonlijk onderhoud, maar is niet in staat om de vaststellingen zoals *supra* vermeld, te weerleggen en de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten. Hoewel hij enkele basisgegevens over K. kan verstrekken, namelijk dat zij een schoolvriendin was van T., dat zij tegenover zijn tante in de Abraham Achmad wijk woonde op tien à vijftien minuutjes rijden, wat de namen van haar ouders en broertje waren, tot welke stam zij behoorde, dat zij graag tekende en hoe lang zij naar school gegaan is (NPO, p. 13-14), neemt dit niet weg dat hij uiterst beperkt kon antwoorden op de meer diepgaande vragen die peilden naar de aantrekkingskracht tussen hen beiden en die betrekking hebben op de persoon die K. voor hem was. Door erop te wijzen dat er geen oorzaak is voor liefde op het eerste gezicht en dat de vragen van de commissaris-generaal subjectief en niet relevant zijn, brengt hij geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt hij zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Dat zij dezelfde overtuigingen deelden, zoals hij in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt niet duidelijk uit zijn verklaringen. Hij stelt initieel dat hij op haar verliefd werd omwille van haar uiterlijk, maar dat zij erna dichter naar elkaar zijn toegesproeid omdat zij dezelfde overtuigingen en ideologieën deelden. Gevraagd naar deze gedeelde ideologieën, verandert verzoeker het geweer van schouder en antwoordt hij dat K. niet dezelfde ideeën had, maar hem wel begreep en ondersteunde. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring en gevraagd wat hij dan bedoelde met gedeelde ideologieën, antwoordt verzoeker dat hij het met haar gehad had over zijn berichten op sociale media over de islam, dat zij schrik had dat haar vader haar zou uithuwelijken en dat zij aldus beiden vonden dat vrouwen gelijk zijn aan mannen (NPO, p. 15). Dat verzoeker enkel kan aankaarten dat zij zijn visie over de gelijkheid tussen mannen en vrouwen deelde, strookt niet met de door hem voorgehouden geschetste relatie, waar hij aangeeft dat zij wekenlang diepgaande gesprekken gevoerd hebben (NPO, p. 10-11, 18-19).

Ook over zijn concrete toekomstplannen met K. legt verzoeker zeer vage verklaringen af. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat zij hier nog niet aan toe waren, gezien zij elkaar nog niet lang kenden en dit scenario totaal niet verwacht hadden, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij van plan was om met haar te trouwen. Uit zijn verklaringen blijkt echter niet dat hij hiertoe concrete stappen ondernomen had. Hiernaar gevraagd, stelt hij simpelweg dat hij niet genoeg tijd had en dat hij aan het wachten was op het goede moment om haar hand te vragen. Wanneer de *protection officer* vervolgens polst naar wat dan de criteria voor het juiste moment waren, antwoordt hij dat haar vader een machtig man was waardoor hij zich goed diende voor te bereiden en dat hij haar in de tussentijd nog beter wou leren kennen (NPO, p. 19-20). Met dergelijk nietszeggende verklaring slaagt hij er evenmin in om zijn relatie met K. enige diepgang te geven en aannemelijk te maken.

Tot slot is verzoeker niet in staat om enig overtuigend begin van bewijs van K. of hun relatie voor te leggen en zijn zijn verklaringen, zoals *supra* besproken, evenmin van die aard om hieraan geloof te hechten.

4.3.3.2. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat de door verzoeker voorgestelde gang van zaken over zijn ontmoetingen met K., de seksuele gemeenschap die zij gehad hebben en de daaruit voortvloeiende problemen allerminst overtuigend is.

Ten eerste is het, gelet op de door verzoeker geschetste context, waarbij K. nauwlettend in het oog gehouden werd door de bewakers van haar vader (NPO, p. 14), niet aannemelijk dat zij zonder problemen een geheime relatie konden onderhouden en konden afspreken zonder ontdekt te worden. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat hij hier niet open over bevraagd werd, gezien de *protection officer* hem wel degelijk geconfronteerd heeft met deze opmerkelijke situatie. Er werd hem immers de vraag gesteld hoe het kon dat K. met hem kon afspreken als zij altijd gevolgd werd door de bodyguards van haar vader, waarop hij aangeeft dat de bewaking in de buurt van de vader van K. bleef en dat hij overdag met haar afsprak, als haar vader en zijn bewakers op zijn werk waren (NPO, p. 26). Dat het de bewakers van haar vader waren en dat verzoeker het figuurlijk bedoelt als hij spreekt over de vele ogen die voortdurend op haar gericht zijn, neemt niet weg dat hij eerder verklaard had dat K. het erg moeilijk had met de bewaking van haar vader omdat zij haar altijd aan het volgen waren en erop gebrand waren dat zij nergens naartoe ging zonder veilig te zijn (NPO, p. 15). Zelfs al zou zij niet op ieder moment in de gaten gehouden worden, zoals wanneer zij alleen haar buurmeisje bezocht (NPO, p. 14), is het gezien deze gemonitorde omgeving niet aannemelijk dat zij wekenlang in het geheim met een jongen contact zou kunnen onderhouden en zou kunnen afspreken. Dit geldt des te meer, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vriend M. op de hoogte was van zijn relatie met K. (NPO, p. 11, 18), wat verder afbreuk doet aan de discretie en voorzichtigheid waar zij zich volgens hem aan dienden te houden. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt, verklaart hij uitdrukkelijk dat hij zijn nicht en M. op de hoogte gesteld had dat zij naar elkaar berichten aan het sturen waren (NPO, p. 18).

Ten tweede is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die met zijn nicht en K. had afgesproken in de woning van zijn nicht, samen met K. besloot om een kamer in de woning te gebruiken om seksuele betrekkingen te hebben, terwijl zijn nicht nog steeds in de woning aanwezig was (NPO, p. 20). Het gemak waarmee hij dergelijk roekeloos gedrag stelde, terwijl zij op deze manier het risico liepen om ontdekt te worden door zijn nicht, de familie van zijn nicht of de familie of bewakers van K. én een ongeplande zwangerschap buiten het huwelijk binnen een islamitische context voor enorm veel problemen kan zorgen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat er allerminst een risico op betrapping was, kan niet worden aangenomen, nu verzoeker uitdrukkelijk verklaart dat zijn nicht zich nog steeds in hetzelfde huis bevond (NPO, p. 20). Waar hij stelt dat er technieken zijn toegepast om een zwangerschap te vermijden, laat hij na te concretiseren wat hij hiermee bedoelt en doet dit alleszins geen afbreuk aan hun zeer risicovol gedrag. Dat er op dat moment bovendien nog de tijd genomen werd om intieme foto's te nemen met verzoekers gsm, die vervolgens werden doorgestuurd en opgeslagen via Snapchat (NPO, p. 21), is allerminst plausibel. Gevraagd waarom zij dit deden, antwoordt verzoeker dat K. graag een herinnering wilde aan hun eerste ontmoeting als koppel (*ibid.*). Niet alleen staat dit riskant gedrag wederom in schril contrast met het heimelijk karakter van hun relatie, dit strookt bovendien niet met verzoekers eerdere verklaringen over K.. Verzoeker verklaart immers dat K. uitdrukkelijk gevraagd had om niet te bellen, maar eerder gebruik te maken van Snapchat, omdat zij schrik had dat haar vader in haar gsm zou nakijken met wie zij al dan niet belde en de berichten die via Snapchat verstuurd worden slechts tijdelijk zijn en niet opgeslagen worden (NPO, p. 18). In het licht van het voorgaande is het niet aannemelijk dat zij opeens alle voorzichtigheid zou laten varen en zou vragen om de naaktfoto's door te sturen zodat zij deze kon opslaan op haar gsm. Dat zij verzoeker daarenboven nog geruststelde dat haar gsm privaat is en haar vader hier geen toegang tot heeft, staat volledig haaks op zijn verklaring dat het mogelijk was dat haar vader hun telefoontjes zou kunnen achterhalen (NPO, p. 18, 21). Bovendien is het eigenaardig dat verzoeker, nu hij verklaart dat hij zelf schrik had van de vader van K., gerustgesteld was en er niet meer verder op aandrong dat K. de foto's verwijderde (NPO, p. 21). Hierbij komt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de foto's nog steeds op zijn gsm stonden toen hij in Turkije was (NPO, p. 22) en er dus redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij niet bezorgd was dat deze in de verkeerde handen zouden kunnen vallen, wat de ernst van zijn vermeende vrees voor vervolging nog verder ondermijnd. Dat hij tot slot niet zeker weet of het om drie of vier foto's gaat (NPO, p. 22), terwijl deze foto's mede aan de basis liggen van zijn vluchtrelaas, is weinig ernstig. Waar hij er in zijn verzoekschrift op algemene wijze op wijst dat het om jongelui gaat, die naar elkaar verlangen en die deel uitmaken van een sterke beeldcultuur, is hij niet in staat om het onverenigbaar gedrag van K. en de vele genomen risico's die door het koppel genomen zouden zijn, te verklaren.

Ten derde komt de geloofwaardigheid van zijn relatie met K. en de daaruit voortkomende problemen met haar familie verder op de helling te staan door verzoekers opmerkelijke desinteresse over wat er haar verder nog overkwam. Na het telefoontje van de vader van K., heeft verzoeker nooit meer geprobeerd contact met haar op te nemen. Hij verklaart enkel dat hij haar niet meer durfde contacteren uit schrik voor haar vader en dat hij via zijn familie enkel te weten kwam dat zij nog leefde en moest binnenblijven (NPO, p. 22-23; 25-26). Dat hij zich zo weinig bekommert om het lot van iemand met wie hij naar eigen zeggen een diepgaande liefdesrelatie had en met wie hij van plan was te trouwen, is niet aannemelijk en is eveneens nefast voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit geldt des te meer gezien hij, gelet op de extreme reactie van haar

vader jegens hem, redelijkerwijze kon aannemen dat zij te maken zou krijgen met even zware of zelfs zwaardere repercussies. Waar verzoeker opwerpt dat hij niemand kon contacteren over de situatie van K., gezien het contact met zijn familie verbroken was omwille van de vermeende berichten die hij op een Facebookaccount geplaatst zou hebben aangaande de islam, gaat hij eraan voorbij dat hier geen geloof aan gehecht wordt (zie *infra*) en legt hij niet uit waarom hij geen beroep zou kunnen gedaan hebben op zijn vriend M., met wie hij tot augustus wel in contact stond (NPO, p. 26) en wie verzoeker zelf op de hoogte had gesteld van hun relatie (zie *supra*).

Ten vierde zijn de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard dat ze de voorgaande vaststellingen kunnen doen ombuigen. Waar hij de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten zomaar ter zijde heeft geschoven omwille van zijn gebrek aan geloofwaardige verklaringen en de hoge corruptiegraad in Irak, kan hij allerm minst gelijk worden gegeven. Verzoeker lijkt er met zijn kritiek immers aan voorbij te gaan dat er wel degelijk een individuele analyse gebeurd is van de documenten, waarbij er gemotiveerd werd omtrent de inhoud en de bewijswaarde.

Zo stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat uit de inhoud van de documenten van de advocaat en de juridisch adviseur (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) blijkt dat zijn familie reeds contact had met de advocaat en juridisch adviseur op 20 en 23 mei 2021, aldus vóór het telefoontje van D.Z., dat plaatsvond op 17 juni 2021, waardoor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig ondermijnd wordt. In zijn verzoekschrift komt hij niet verder dan te stellen dat dit een vergissing kan zijn en dit niet betekent dat de inhoud van de documenten niet correct is. Met dergelijke hypothetische bewering, doet verzoeker hoegenaamd geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen omtrent de documenten zoals weergegeven in de bestreden beslissing en werpt hij geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze documenten niet volstaan om zijn relatie met K. enerzijds en de problemen die hieruit voortvloeiden anderzijds te bewijzen. Bovendien brengt hij niets in tegen de vaststelling dat niet werd aangetoond dat deze documenten wel degelijk werden opgesteld door personen die deze ambten uitoefenen. Hierbij komt dat deze twee documenten slechts een zeer relatieve bewijswaarde hebben, gezien zij duidelijk opgesteld werden om te dienen in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming nu blijkt dat deze documenten pas opgesteld werden in april 2024, een aantal dagen voor het persoonlijk onderhoud, terwijl verzoekers problemen plaatsvonden in 2021 (NPO, p. 10). Voorts zijn de documenten slechts kopieën (foto's), die door simpel knip- en plakwerk in elkaar kunnen worden geknutseld waardoor de bewijswaarde ervan eveneens bijzonder relatief is.

Dat hij informatie wist te verstrekken over de vader van K. (D.Z.), diens functie binnen de Asayish en diens lidmaatschap van een grote partij in Koerdistan (NPO, p. 13, 26-28), neemt niet weg dat hij met de door hem neergelegde foto's waarop D.Z. te zien zou zijn, niets kan aantonen over de identiteit van D.Z., noch over zijn verwantschap met K., waardoor deze geen zicht bieden op de problemen zoals hij voorhoudt, gekend te hebben (AD CGVS, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 4). Waar hij wijst op een aanhoudingsbevel dat tegen hem zou uitgevaardigd zijn, legt hij hier geen bewijsstukken van voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker), waardoor dit niet meer betreft dan een blote bewering, die geen steun vindt in de overige stukken van het rechtsplegingsdossier. Bovendien maakt hij bij de DVZ op geen enkele wijze melding van een jegens hem uitgevaardigd aanhoudingsbevel (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 11.08.21, vraag 3.5.), wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt. Dit geldt des te meer nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud pas nadat hij hier expliciet naar gevraagd werd, verklaart dat D.Z. een klacht indiende tegen hem bij de Asayish (NPO, p. 26-27). Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan dat hierover anders zou doen oordelen.

4.3.4. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift voorts geen enkele concrete poging om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing aangaande zijn vrees voor vervolging omwille van zijn gedachtengoed dat niet zou stroken met de traditionele normen en waarden van de islam, te verklaren of te weerleggen, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en integraal overgenomen worden. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Door louter te herhalen dat er sprake is van een onherstelbare breuk tussen hem en zijn familie nadat zij via de *hacking* van D.Z. in kennis werden gesteld van zijn berichten op Facebook over de islam en dat hij niet religieus is - waaraan geen geloof gehecht wordt -, slaagt hij er niet in om de motieven zoals vermeld in punt 4.3.2. onderuit te halen. De vaststellingen in de bestreden beslissing, die in hun geheel onbesproken worden gelaten door verzoeker, volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor zijn ouders, familie en de Iraakse maatschappij omwille van zijn ideologieën die niet stroken met de traditionele normen en waarden van de islam. Van een verzoeker, die beweert te vrezen omwille van zijn gewijzigde religieus gedachtengoed, mag wel degelijk verwacht worden verklaringen af te leggen waaruit een oprechte, innerlijke geloofsovertuiging kan worden afgeleid, *quod non in casu*.

4.3.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben

verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend. Verzoeker kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak (NPO, p. 6), *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance* over Irak van juni 2022 (p. 48-49; 219). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient benadrukt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken om over de grond van het beroep te kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO